

VOORWOORD

‘Als je dankzij je doctoraat eindelijk van straat geraakt, is het voor mij alvast geslaagd.’ Dat waren de legendarische woorden van mijn (bijna wanhopige) moeder toen ik in 2014 de kans kreeg om aan de slag te gaan bij de Universiteit Antwerpen (UAntwerpen). Als mandaatassistent diende ik er een doctoraatsvoorstel in. Het onderwerp dat ik zou onderzoeken? Online dating. Want hoe leren mensen elkaar online kennen? Wat bepaalt in welke mate zo’n online relatie kans op slagen heeft of niet? En hoe word je beïnvloed door je vorige datingervaringen? Het waren maar een paar van de vele vragen over de virtuele datingwereld die me al langer bezighielden.

Tijdens mijn literatuurstudie (de fase in een doctoraat waarin je alle bestaande literatuur rond je onderzoeksonderwerp in kaart brengt) kreeg ik al snel het gevoel dat online dating vooral bestudeerd werd door onderzoekers die vanuit hun ivoren toren maar zelden aan online dating deden. Het leek mij nochtans cruciaal om zelf in het online datingverhaal te stappen. Hoe kan je immers beter onderzoek doen dan met je beide voeten in het veld? Mezelf op de digitale datingmarkt gooien was dus de boodschap.

Stap één? Een platform kiezen dat het beste paste bij de reden waarom ik aan online dating wou doen: uit nieuwsgierigheid. Al zou en passant een lief vinden natuurlijk mooi meegenomen zijn. Zo belandde ik op Tinder. Een laagdrempelig platform waarop ik eenvoudig kon inloggen met mijn Facebookprofiel en waarvoor ik dus geen lange vragenlijst hoefde in te vullen. Op de koop toe was het gratis. Een niet geheel onbelangrijk detail, aangezien ik ten zeerste betwijfelde of ik de inschrijvingskosten van datingplatformen kon terugvorderen bij UAntwerpen.

Eens aangemeld was het tijd voor stap twee: mijn profiel aanmaken. Het enige obstakel? Ik had totaal geen idee hoe ik hieraan moest beginnen. Wel merkte ik meteen een eerste groot verschil op met offline daten. In tegenstelling tot bij een date in *real life* kon ik online wél uitgebreid de tijd nemen om te bepalen welke eerste indruk ik zou achterlaten bij mijn potentiële matches. Ik kon mijn foto’s en profieltekst met uiterste zorg uitkiezen en opstellen. Toch schoof ik de wetenschap rond de ‘beste’ profielfoto aan de kant en koos ik op goed geluk voor foto’s die ik zelf graag zou zien bij mijn mededaters. Het werd één foto waar ik van kop tot teen op stond, twee foto’s met vriendinnen en een vierde waarop ik aan het sporten was.

Eenmaal ik mijn foto's had geüpload, had ik ook de optie om een profieltekst aan mijn Tinderprofiel toe te voegen. Tot slot kon ik aangeven binnen welke leeftijds-categorie mijn toekomstige ware moest vallen en kon ik aanduiden binnen welke radius ik een partner wilde leren kennen. Een perimeter van 25 kilometer en een leeftijdsrange van twee jaar jonger tot zes jaar ouder leek me ideaal.

Eens mijn profiel was aangemaakt, kreeg ik op Tinder tal van andere profielen te zien die ik naar links (nee, bedankt) of rechts (ja, alstublieft) kon swipen. Hoewel het met offline dating soms leek alsof de vijver waarbinnen ik viste heel klein was, leek de school vissen bij het online daten daarentegen eindeloos. Er leken zelfs zoveel vrijgezellen rond te lopen in mijn buurt dat ik me afvroeg waarom ik niet eerder een profiel had aangemaakt.

Maar tja, profielen van singles bekijken is één ding, een match vinden is nog heel wat anders. Op Tinder komt er namelijk pas een match tot stand wanneer jij en je *crush* elkaar allebei naar rechts swipen (en dus liken). Heb je zo'n match te pakken? Dan opent er een nieuw dialoogvenster waarin je met elkaar kan chatten. Stap drie bestond dus vooral uit swipen en hopen dat mijn likes net zo aangetrokken waren tot mij als ik tot hen.

Vergis je echter niet, want één match maakt helaas de liefde nog niet. Hoewel er naast een aantal *awkward* en doodgebloede conversaties ook heel wat aangename en zelfs flirterige gesprekken mijn chatgeschiedenis vulden, was de kous daarmee niet af. Leuke matches vinden op een online platform was een goed begin, maar om iemand echt te leren kennen moest mijn smartphone alsnog aan de kant. Ik vond het belangrijk om in het echte leven op date te gaan met de matches waarmee ik de beste klik had. Enter stap vier: daten.

Noem het gerust doorgedreven veldwerk of het nuttige aan het aangename koppelen, maar ik kon me ergere jobs inbeelden dan met mannen op date te gaan. Afgezien van de man die me met een scheef oog aankeek omdat ik op onze eerste date een gin-tonic en geen koffie bestelde, verliepen mijn afsprakkjes zelfs vlot. Eén keer heb ik me dus snel uit de voeten gemaakt, maar verder zat zowel de communicatie als de fysieke aantrekkingskracht zeker goed.

Hoewel... Online daten was zeker niet altijd rozengeur en maneschijn. Zo was niet iedereen die ik online ontmoette vrijgezel en betekent veel profielen niet per definitie veel matches. Sommige online daters gebruiken daarenboven een fake profiel waarbij ze foto's van andere mensen gebruiken. Nog andere profielen blijken dan weer een chatbot te zijn die door een computer wordt aangestuurd. Ook niet bepaald *marriage material*. Maar ook matches met mensen van vlees en bloed kunnen snel uitdoven als geen van beide partijen de conversatie start en nadien gaande houdt. Om de communicatie in gang te houden, moeten beide partijen er tijd en energie in willen steken; en dit was niet altijd het geval. Ik ontmoette ook mensen die na enige tijd of enkele dates nooit meer wat van zich lieten horen. Niet uitzonderlijk blijkbaar. Vermoedelijk de reden waarom ze zelfs een hoogstpersoonlijk label krijgen: *ghosters*. Een ervaring die niet alleen negatief is, maar zelfs kan kwetsen en ervoor kan zorgen dat je een tijdje (of voor altijd) het online datinggebeuren afzweert.

Maar als puntje bij paaltje komt heeft mijn online datingveldwerk me geen wind-eieren gelegd. Noch als onderzoeker, noch als vrijgezel. Na enkele dates die op niets waren uitgedraaid, had ik een match met een man die per toeval in Antwerpen (mijn thuisbasis) zijn profiel had aangezet. De communicatie verliep vlekkeloos en ervaring leerde me dat snel afspreken een belangrijke stap was. Hoewel we op dat moment nog bijna veertig kilometer van elkaar woonden, wilde mijn match naar Antwerpen afzakken voor een eerste date. Na die ontmoeting in 2015 volgden er meer, verhuisde hij naar Antwerpen en zijn we nu al drie jaar gelukkig getrouwd. Voor mij was online dating dus alvast een succesverhaal, maar naast mijn eigen geluk heeft mijn veldwerk me ook tal van rijke informatie opgeleverd die ik nadien bestudeerde om van mijn doctoraat een even groot succes te maken als van mijn liefdesleven. Na het doorspitten van de literatuur van collega-onderzoekers begon ik mijn eigen bevindingen wetenschappelijk te testen. Van het kiezen van de perfecte profielfoto's en het hanteren van goede communicatiestrategieën tot het in kaart brengen van negatieve ervaringen en het besef dat online dating vooral een samenspel is van veel verschillende elementen: het online daten kende voor mij geen geheimen meer.

Maar voor ik al die kostbare informatie ook met jou deel, moet ik toch nog iets vermelden. Omdat dit boek naast mijn persoonlijke ervaring grotendeels puurt uit wetenschappelijke literatuur kan ik je enkel vertellen over wat er reeds onderzocht

is. Als onderzoeker zijn gaten in de wetenschap een geweldige opportuniteit, maar als auteur zijn ze natuurlijk een spijtige zaak. Zo is een ontzettend groot deel van de bestaande literatuur rond online dating gebaseerd op onderzoek naar heteroseksuele relaties, waardoor de literatuur rond online dating in de LGBTQIA+-gemeenschap nog onderbelicht is op sommige gebieden. Het merendeel van de literatuur en het onderzoek dat wel aanwezig is, focust dan weer voornamelijk op de relaties tussen en het gedrag van mannen wiens seksuele oriëntatie seks met andere mannen omvat. Ook de literatuur die gehanteerd wordt om bepaalde resultaten te verklaren, zoals de keuze van profielfoto's of de rol van fysieke aantrekkelijkheid, focust grotendeels op heteroseksuele relaties tussen cismannen (mannen die geboren zijn als man en zich identificeren als man) en cisvrouwen (vrouwen die geboren zijn als vrouw en zich identificeren als vrouw). Ik ben me er dus van bewust dat sommige groepen van onze samenleving in dit boek misschien minder belicht (kunnen) worden. Maar daar waar de literatuur wel ingaat op deze gemeenschap, probeer ik de getrokken conclusies zo goed mogelijk te betrekken in dit boek.

Om dus een leuk verhaal kort te maken probeer ik in dit boek zoveel mogelijk kennis te bundelen om zo strategieën aan te reiken die je als (startende of doorwinterde) online dater kunt toepassen in je dagelijkse leven. Maar ook als je jezelf niet op de online datingmarkt begeeft, staat dit boek bomvol nuttige informatie over hoe online dating werkt voor zij die hier graag wat meer over willen weten. Ideaal bijvoorbeeld voor (groot)ouders, tantes en nonkels zonder enige online datingervaring wiens (klein)kinderen, neven of nichten momenteel volop op Tinder of Facebook Dating zitten in de hoop een nieuw lief te vinden om mee te nemen naar het volgende familiefeest. Dit boek had mijn ouders alleszins enkele slapeloze nachten kunnen besparen.

Doorheen de hoofdstukken komen er ook waargebeurde persoonlijke verhalen aan bod van online daters. Deze anekdotes zijn weliswaar geen veralgemeningen voor de hele online datingpopulatie, maar getuigenissen van mensen die nu of vroeger aan online dating hebben gedaan en die graag hun verhaal willen delen met jou. Het delen van kennis en ervaringen is al van oudsher de uitgelezen manier om verder te komen in het leven en om ervoor te zorgen dat we niet dezelfde fouten maken als onze lotgenoten. Met dit boek wil ik jou, de lezer, net dit stapje voor geven in de zoektocht naar dat ene ding dat we allemaal verdienen: liefde.

**ONLINE
DATING
BASICS**

Na het lezen van mijn succesverhaal zit jij waarschijnlijk al met je smartphone in de aanslag, klaar om ook te beginnen swipen. Maar voordat je aan het tinderen gaat, loont het de moeite om even stil te staan bij wat online dating precies is en waar het vandaan komt.

Een tussenpartij zoals een datingapp of datingwebsite inschakelen als matchmaker is niets nieuws onder de zon. Die praktijk past de mens al millennia toe. Denk maar aan de offline hartenbureaus, een zoekertje in de krant of je beste vriend die je koppelt met een blind date. Maar online dating is wel meer dan jezelf gewoon aanmelden op een website of een app op je smartphone. Er zijn veel verschillende elementen die bewust of onbewust een rol spelen in het feit dat je jouw gsm pakt en bijvoorbeeld Hinge of Tinder installeert. Om inzicht te krijgen in hoe jouw online datingverhaal een succes kan worden, is het interessant om al die verschillende elementen onder de loep te nemen.

NIETS NIEUWS ONDER DE ZON

Tinder, het online datingplatform dat ik voor mijn veldwerk gebruikte, werd opgericht in 2012. Bumble en Hinge, twee andere populaire datingapps, bestaan respectievelijk sinds 2014 en 2012. Is online dating dan nog een tamelijk recent fenomeen? Helemaal niet.

Hoewel heel wat mensen denken dat online daten een nieuw en innovatief concept is, is de achterliggende idee allesbehalve nieuw. Singles hebben altijd al gebruikgemaakt van tussenpartijen die optraden als koppelaar. Eeuwen geleden gebeurde dat natuurlijk niet door een app te downloaden, maar door de tussenkomst van een opperhoofd, een pastoor of rabbijn of oudere gezaghebbende vrouwen die als sleutelfiguur van een stam of dorp optraden.

Toen de eerste kranten opkwamen, zagen zeventiende-eeuwse vrijgezellen hun kans schoon om dit nieuwe medium te gebruiken voor hun zoektocht naar een partner. Een van de grote voordelen van de krant was namelijk de reikwijdte: nieuwsmakers konden plots een breed publiek informeren over lokaal, regionaal, nationaal en internationaal nieuws. Maar wat als je dat brede publiek nu zou

aanspreken om aan te kondigen dat je op zoek bent naar een partner? Door een persoonlijke annonce in een krant te plaatsen, vergrootten eenzame harten hun kansen om de interesse te wekken van iemand binnen het lezerspubliek en zo een mogelijk contact te leggen. En dat contact zou weleens kunnen leiden tot een relatie. De eerste persoonlijke annonces dateren reeds van de achttiende eeuw. Tot het einde van de twintigste eeuw bleef het een gekende manier om iemand te leren kennen. In zo'n eenzamehartenadvertentie deelde je wat informatie mee over jezelf, maar ook over je potentiële partner en de eigenschappen waarover die idealiter zou beschikken. En met partner bedoel ik eigenlijk vrouw, want in het begin waren het vooral mannen die een zoekertje in de krant plaatsten. Pas in 1727 keerde ene Helen Morrison het tij door als eerste vrouw een persoonlijke advertentie te plaatsen in de Manchester Weekly Journal. Haar zoekertje naar een fijne heer werd destijds helaas met iets minder enthousiasme onthaald en zorgde er zelfs voor dat de burgemeester haar voor een maand liet opnemen in het gesticht. Een vrouw die in die tijd zo goed wist wat ze wou en dit bovendien in de krant plaatste, moest wel een gevaar vormen voor de maatschappij.

'Huwelijksaanvraag. Een weduwnaar, 60 jaar, R. K., zonder kinderen en in het bezit van een flinke Wasch- en Strijkerij, enz., zoekt door deze in kennis te komen met een Juffrouw of Weduwe, zonder kinderen, van hetzelfde geloof en in den leeftijd van 50 jaar, ten einde na wederzijdsch goedvinden een wettig huwelijk aan te gaan, ten einde in de zaak te kunnen heerschen. Kennis van het vak is een vereischte.' (1900, @liefdevantoen Instagram)

De inhoud en de stijl van deze advertenties waren heel persoonlijk en konden sterk verschillen van auteur tot auteur. Naast een beschrijving van zichzelf en de ideale partner, gaf de schrijver vaak een beschrijving van het type relatie waar hij of zij naar op zoek was. De auteur van bovenstaande huwelijksaanvraag was heel duidelijk over het soort relatie dat hij zocht, namelijk een huwelijk met een vijftiger zonder kinderen die kennis had van een was- en strijkdienst. Gelukkig lagen de verwachtingen van deze annonces niet altijd zo hoog als die van weduwnaar

R.K. en zochten mensen vaak een kameraad, een compagnon, een reisgezel of een pennenvriend(in).

'Zielinski Lily, Hermkesstraat 6, Wiemesmeer, 3691 Zutendaal is bijna 20. Zij houdt van wandelen, reizen, muziek en film. Zij zoekt een jongeman van 20-25 jaar, die haar brieven wil schrijven, waarop hij zeker antwoord krijgt.' (3 juni 1970, Het Laatste Nieuws)

Naast gezelschap zochten adverteerders vaak naar de liefde. In veel zoekertjes gaat het over de vooruitzichten op een lang en gelukkig huwelijk.

'Een gezonde, knappe boerenmeid, 25j., m. flinken spaarpot en erfenis wachtende, waarom zij het dienen moede is, wilde gaarne met een braven boerenzoon of heerschap een eenzaam verkeer en huwelijk aangaan. Brieven motto "boerenmeid" bureau dezer courant.' (1898, @liefdevan-toen Instagram)

Sommige auteurs waren dan weer op zoek naar een relatie die heel expliciet seksueel van aard was. Zo stelden sommige *lonely hearts* zich heel bloot door mee te delen dat ze op zoek waren naar een minnaar of minnares, een seksslaaf of een seksuele partner van het eigen geslacht.

'Chris, 35, homoseksuele getrouwde man. Zoekt gelijkgestemde man om op een discrete manier plezier te hebben.' (2019, The Burton Mail).

Als je weleens een online datingapp hebt gebruikt, klinken bovenstaande zoekertjes je wellicht wel wat bekend in de oren. De drie onderdelen van de persoonlijke advertenties, namelijk een zelfbeschrijving, partnervoorkeuren en relatievoorkeuren, zullen immers de basis vormen voor de verdere ontwikkeling van online dating. De kans is dus groot dat je deze drie onderdelen terugvindt in de profielteksten van je matches op Tinder.

In de twintigste eeuw maakten maatschappelijke en technologische veranderingen, zoals de intrede van de computer, opnieuw de weg vrij voor nieuwe manieren om te daten. Ook nu beseften enkele visionairen al snel dat dit nieuwe medium weleens goed van pas kon komen op de datingmarkt. In 1959 werden 49 mannen en 49 vrouwen aan elkaar gekoppeld door de Happy Families Planning Service van Stanford University. Deze Planning Service was het resultaat van het eindwerk van Philip A. Fialer en James Harvey, twee Stanfordstudenten die een computerprogramma hadden ontwikkeld dat een score toekende aan man-vrouw koppels op basis van de antwoorden in een vragenlijst. Enkele jaren later, in 1965, creëerden twee studenten aan de Harvard University het eerste digitale matchmakingplatform, namelijk Operation Match. Operation Match boekte zo'n grote successen dat het in Groot-Brittannië werd opgepikt door Patterson die Dateline opstartte.

Happy Families Planning Service, Operation Match en Dateline worden dan ook beschouwd als de grondleggers van computer dating, een vorm van dating waarbij de ingevulde vragenlijsten van mensen aan elkaar gekoppeld worden met behulp van algoritmes. In tegenstelling tot de persoonlijke annonces waarbij je zelf nog een bepaalde controle behield, omdat je zelf je advertentie kon opstellen, werd een deel van de controle bij computerdating overgedragen aan de computer. Matchmaking gebeurt bij computerdating niet doordat iemand zelf reageert op jouw annonce, maar omdat een algoritme bepaalt dat iemand goed bij jou past op basis van de antwoorden die ze geven in hun vragenlijst. Computerdating probeerde als het ware het traditionele dating naar een nieuw technologisch niveau te tillen door de aantrekking tussen individuen te voorspellen op basis van algoritmes. Deze voorspellingen proberen we trouwens nog steeds te doen en gieten we soms zelfs in reality-tv. Denk maar aan tv-programma's zoals Blind Getrouwd (VTM) of Are You The One (MTV).

Naast technologische vooruitgang kende de twintigste eeuw ook een maatschappelijke ommezwaai die zijn steentje bijdroeg aan online dating. In de jaren zestig en zeventig maakten seksuele acceptatie en evolutie een opmars in de samenleving. De vrijgevochten Flower Power- en Woodstockgeneratie stak schril af tegen hun honkvaste, seksueel ingetogen (voor)ouders. Deze nieuwe generatie werd gekenmerkt door een hogere levensverwachting met meer weduwen en weduwnaars als gevolg, een geografische flexibiliteit waardoor men meer (inter)nationaal verhuisde, een toename in het aantal jongeren met een hoger diploma en een versoepeling van de visie dat seks enkel binnen het huwelijk kon of mocht plaatsvinden. Al deze sociale bewegingen zorgden ervoor dat er een toename was in het aantal singles. Deze singles hadden een onbenut potentieel en waren het perfecte doelpubliek voor het toenmalige computerdating.

Toen tot slot het internet ontwikkeld werd, sprong de datingwereld daar vanzelfsprekend meteen op. In de begintijden van de digitale wereld communiceerden internetgebruikers via e-mail, op online fora of via andere online communities. De combinatie van de persoonlijke computer en het internet zorgde er namelijk voor dat het veel makkelijker werd om vanuit je eigen huis elektronisch contact te leggen met derden. In de jaren zeventig ontstonden de eerste 'multi-user dimensions or domains' (MUDs). Dit waren online ruimtes waar meerdere gebruikers elektronisch met elkaar konden communiceren. Dit waren onder andere chatruimtes waar je in real time met elkaar kon chatten. Daarnaast ontstonden er ook 'massively multi-player online role-playing games' (MMORPGs). Dit waren online spelletjes waar gebruikers aan de hand van een avatar een virtuele wereld konden betreden en zo met elkaar samen een spel konden spelen en met elkaar konden communiceren, zoals World of Warcraft. Wanneer online gebruikers via deze MUDs of MMORPGs elkaar leerden kennen, sprak men van cyber dating. Het verschil tussen cyberdating enerzijds en computer- en online dating anderzijds ligt in het doel van de platformen. MUDs en MMORPGs hebben namelijk niet als expliciet doel om (kortstondige of langdurige) relaties te helpen ontstaan.

Rond de eeuwwisseling ontstonden de eerste online datingwebsites, zoals Match.com (een verlengde van Operation Match), Plenty Of Fish, EliteDating en Parship, die singles met elkaar in contact brachten. Deze websites zijn tot op de dag van

vandaag nog vaak gebaseerd op dezelfde principes als computerdating. Als je jezelf inschrijft op zo'n websites, moet je een (vaak lange) vragenlijst invullen over je hobby's, werk, vrije tijd, religieuze en seksuele voorkeuren en nog veel meer. Opnieuw worden algoritmes gebruikt om je antwoorden te bestuderen en een score toe te kennen aan de compatibiliteit tussen jou en een andere gebruiker.

Met de komst van de smartphone ontstonden er ook online datingapplicaties die enerzijds op zichzelf stonden en niet gebonden waren aan een website en anderzijds een digitaal verlengstuk vormden voor een datingwebsite.

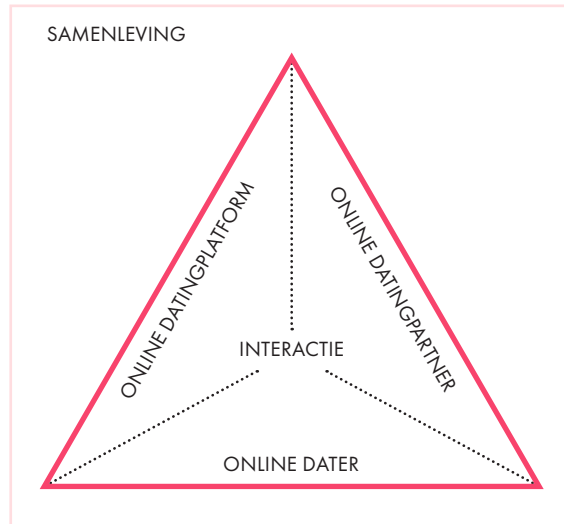
De conclusie? Singles maken al eeuwenlang gebruik van een tussenpartij om een partner te vinden. Online dating an sich is gewoon een vorm van matchmaking die door verschillende technologische innovaties en maatschappelijke veranderingen in een ander jasje is gestoken. We kunnen online dating dan ook definiëren als:

Alle gedragingen en handelingen die ertoe bijdragen dat een interpersoonlijke relatie (van eender welke aard; amicaal, seksueel of romantisch) tot stand komt met behulp van een online platform waarop twee partijen gebruikmaken van computer gemedieerde communicatie.

Maar online dating is meer dan enkel een andere manier van daten. Het is een samenloop van omstandigheden die ervoor zorgen dat jij op dit moment in de tijd een technologie gebruikt om iemand te ontmoeten. Op de volgende pagina's staan we hier even bij stil. Door in te zoomen op de verschillende spelers binnen online dating kan je uitzoeken waar je nog hulp en tips kan gebruiken om van jouw online datingverhaal een succes te maken.

DE VIJF ONLINE DATINGSPELERS

Online daten doe je niet in je eentje; en zelfs niet alleen met twee. Online dating is een samenspel van maar liefst vijf essentiële spelers. Er zijn vijf elementen die heel jouw online datingsucces beïnvloeden en bepalen.

De wisselwerking van de vijf online datingspelers

Allereerst is er *de samenleving*, jouw leefwereld waarbinnen alles zich afspeelt. Binnen deze samenleving bestaan er verschillende *online datingplatformen* (Tinder, Parship, Facebook Dating...) die *de online dater* en *de online datingpartner(s)* met elkaar in contact brengt. Op het snijpunt van deze laatste drie spelers bevindt zich *de interactie* die volgt op de online match. Staar je dus niet blind op een van deze spelers. Jouw online datingsucces gaat veel verder dan enkel jezelf en je eigen beslissingen. Zoals ik dus al zei: online dating doe je niet alleen.

Vooraleer we dieper ingaan op deze vijf spelers (want er valt wel wat over te zeggen) is het handig om ze even toe te lichten met een kort voorbeeld.

Stel: Naomi is al enkele jaren single en wil graag iemand leren kennen via online dating. Zodra Naomi besluit om aan online dating te doen wordt zij *de online dater*. Naomi gebruikt daarvoor een *online datingplatform* dat tot stand is kunnen komen dankzij de (gedigitaliseerde) *samenleving* waarin zij leeft. Na enkele dagen swipen ontstaat er een match tussen Naomi en een *online datingpartner* die Thomas heet. Door de match kunnen Naomi en Thomas met elkaar in *interactie* gaan. Die interactie wordt beïnvloed door de online dater, de online datingpartner, het online datingplatform en ook de samenleving. Als Thomas in het verleden al eens gekwetst werd, zal hij misschien argwanend staan tegenover een nieuwe match en kan de interactie stroef verlopen. Ook de informatie die wel of niet aanwezig is op het online datingplatform kan de interactie sturen. Profielfoto's van een reis naar Brazilië kunnen er bijvoorbeeld voor zorgen dat het gesprek over de geneugten van Rio de Janeiro zal gaan. Biedt het platform geen foto's aan, dan kan de interactie voornamelijk draaien rond het uitwisselen van Instagramhandles (Instagramgebruikersnamen) om zo de fysieke aantrekkingskracht te kunnen inschatten. In het geval van Naomi en Thomas is Thomas net als alle andere online datingpartners die Naomi leert kennen een virtuele vreemde. Hoewel online daters en hun online datingpartners elkaar uren, dagen en weken berichten kunnen sturen, blijven zij virtuele vreemden tot op het moment dat ze besluiten om de online interactie offline verder te zetten. Zodra de online relatie zich naar de offline context begeeft, spreken we over het traditionele offline dating.

Deze vijf spelers staan niet apart op zichzelf, maar beïnvloeden elkaar. Zoals ik aantoonde in het voorbeeld zal de interactie bijvoorbeeld beïnvloed worden door de foto's die Naomi en Thomas op hun profiel hebben staan. Maar het kan ook dat de foto's die ze gebruiken bepaalde interacties uitlokken, waardoor ze misschien gaan nadenken of ze wel de juiste foto's hebben gekozen.

'Ik meldde mezelf aan op een datingsite met hoge verwachtingen. Ik dacht echt dat ik via deze weg mijn nieuwe vriend zou vinden. Ik hoopte op deze manier iemand te vinden, omdat ik in het dagelijkse leven niet veel tijd heb voor al die dingen. Helaas ging het vaak alleen om seks. Zo ontmoette ik iemand die mij een raadseltje voorlegde met daarin drie feiten over zijn leven. Ik moest vervolgens uitzoeken welk van de drie feiten een verzonnen